

I.

RICHARD LAFARGUE LASSÚ LÉPTEKKEL HALADT A KAVICSOS ösvényen, a villát körülölelő fal mentén húzódó ligetben. Az ösvény a fák között megbúvó kis tóhoz vezetett. Az éjszaka világos volt, és az esőben tejszínűen csillogott a júliusi ég.

A hattyúpár békésen aludt egy tavirózsatelep mögött, a karcsú nőtény, fejét a szárnya alá dugva, gyengéden simult oda a vaskosabb testű hímhez.

Lafargue leszakított egy virágot, egy pillanatra beszívta édeskés, csaknem émelyítő illatát, aztán elindult visszafelé. A villa masszív, zömök, minden eleganciát nélkülöző tömbje a hársfákkal szegélyezett fasoron túl magasodott. A tálaló, ahol Line, a házvezetőnő éppen vacsorázott, a földszinten volt. Jobbra egy világos ablak, amely mögül halk berregés hallatszott: a garázs, ahol Roger, a sofőr a Mercedes motorját próbálgatta. Végül a tágas szalon, melynek sötét függönyei közül csak néhány vékony fénysugár szökött ki.

Lafargue felnézett az első emeletre, és tekintete elidőzött Ève lakosztályának egyik ablakán. Halvány fény, egy félig nyitott zsalugáter, amelyen halk zene, zongoraszó, a *The Man I love* első taktusai szűrődtek ki...

Lafargue bosszúsan összerándult, és hirtelen nekilódulva besietett a villába. Az ajtót becsapva, szinte futva kö-

zeledett a lépcsőhöz, amelyen aztán lélegzetét visszafojtva szaladt fel. Az emeletre érve felemelte az öklét, de aztán visszafogta magát, és megelégedett azzal, hogy behajlított mutatóujjával kopogtassa meg finoman az ajtót.

Sorra elfordította a három tolózár gombját, melyek kívülről zárták le annak a lakosztálynak a bejáratát, ahol a kopogására ügyet sem vető nő élt.

Zajtalanul becsukta maga mögött az ajtót, és beljebb lépett. A helyiségben félhomály honolt, egyedül a zongorán álló kis lámpa ernyőjén szűrődött át némi halovány fény. A budoárral szomszédos szobából nyíló fürdőszoba neonja éles fehér fénnel terítette be a lakosztály túlsó végét.

A férfi elindult a félhomályban a HIFI-torony felé, és a hangerőt levéve az első hangjegyeknél megakasztotta azt a dallamot, ami a *The Man I love* után következett a lemezen.

Haragját magába fojtva, semleges, minden szemrehányó éltől mentes hangon mormolt el egy mindazonáltal csípős megjegyzést a szépítkezésre, illetve az esti programjukhoz illő ruha és ékszer kiválasztására fordítható, még ésszerűnek tekinthető időtartamról...

Aztán elindult a fürdőszoba felé, és odaérve elnyomott egy káromkodást, amikor meglátta a vastag, kékes habréteg alatt a fürdőkádban heverő fiatal nőt. Felsőhajtott. Tekintete találkozott Ève-ével; a nő kihívó pillantását gúnyos nevetéssel nyugtázta. Szinte mulatságosnak találta e gyerekes dacot, megcsóválta a fejét, aztán elhagyta a lakosztályt...

Amikor visszaért a földszinti nagy szalonba, a kandalló melletti bársekrénynél töltött magának egy whiskyt, és egyszerre felhajtotta. Az alkohol égette a gyomrát, s az arca összerándult. Aztán odalépett a nappalit Ève lakosztályá-

val összekötő intercomhoz, megnyomta a gombot, megköszörülte a torkát, majd száját a műanyag rácshoz szorítva beleüvöltött a készülékbe:

– Könyörgök, igyekezz már, te ribanc!

Amikor a budoár falába beépített két, háromszáz wattos hangszóróból pokoli erővel felharsant Richard hangja, Ève hevesen összerezett.

Megborzongott, majd minden sietség nélkül kimászott a hatalmas, kerek fürdőkádból, s belebújt egy frottírköntösbe. Leült a fésülködőasztal elé, és szemceruzáját apró, gyors mozdulatokkal irányítva elkezdte kifesteni magát.

A Roger vezette Mercedes elhagyta a vésinet-i villát, és a Saint-Germain negyed felé tartott. Richard a közömbös arccal mellette ülő Ève-et figyelte. A nő dohányzott, időről időre hanyag eleganciával emelte finom ajkához elefántcsont cigarettaszipkáját. A város fényei egyszer-egyszer megvilágították a kocsibelsejét, és néhány pillanatra fénycsíkokat rajzoltak a fiatal nő testre simuló fekete selyemruhájára.

Ève hátrahajtotta a fejét, így Richard nem láthatta az arcát, amit csak az időnként felparázsló cigaretta világított meg rövid időre.

*

Nem akartak ott ragadni ezen a kerti partin, amit valami üzletember rendezett azzal a céllal, hogy felhívja magára a környékbeli arisztokrácia figyelmét. Egymásba karolva sétálgattak a vendégek között. A kertbe kiköltözött zenekar halk muzsikája kísérte lépteiket. A sétányokon felállí-

tott asztalok és büféasztalok mellett kis csoportok verődtek össze.

Nem tudták elkerülni, hogy egy-két nagyvilági pióca rájuk ne tapadjon, és meg kellett inniuk néhány pohár pezsgőt a házigazda egészségére. Lafargue találkozott pár kollégájával, köztük volt az Orvosi Kamara Elnökségének egyik tagja is, aki gratulált neki a plasztikai sebészek szaklapjában megjelent legutóbbi cikkéhez. A beszélgetés végén Lafargue még azt is megígérte, hogy részt vesz majd a Bichat kórházban megrendezendő konferencián, ahol a legújabb mellplasztikai eljárásokról lesz szó. Később aztán átkozta magát, amiért hagyta, hogy csőbe húzzák, ahelyett hogy udvariasan visszautasította volna a felkérést.

Ève félrehúzódva állt, és úgy tűnt, gondolataiba merült, de azért érzekelte a kéjsóvár pillantásokat, melyeket egyes férfi vendégek vetettek rá, és amelyekre csaknem észrevehetetlen, megvető fintorral válaszolt.

Egy pillanatra magára hagyta Richard-t, és odament a zenészekhez, hogy megkérje őket, játsszák el a *The Man I Love*-ot. Éppen visszaért Lafargue mellé, amikor felhangzottak a dal első mélabús, andalító taktusai. Ajkára álnok mosoly ült ki, amikor meglátta az orvos fájdalomtól eltorzuló arcát. Lafargue finoman átkarolta a nő derekát, és félrevonta. A szaxofonos belevágott egy panaszos szólóba, és Richard-nak erőt kellett vennie magán, hogy ne pofozza fel partnerét.

Végül éjfél tájban elköszöntek a házigazdától, és visszatértek a vésinet-i villába. Richard felkísérte Ève-et a szobájába. A szófán ülve nézte, ahogy a nő vetkőzni kezd – eleinte gépiesen, aztán egyre kihívóbban, szembe fordulva a férfival, ironikus pillantásokat vetve rá.

Csípőre tett kézzel, terpeszben odaállt elé, szeméremszőrzete az orvos arcával egy magasságban sötétlett. Richard megvonta a vállát, és felállt, majd a könyvszekrény egyik polcáról levett egy kis gyöngyház berakásos dobozkát. Ève elnyúlt a padlón fekvő gyékényen. A férfi letelepedett mellé törökülésben, kinyitotta a dobozkát, és kivett belőle egy hosszú pipát meg néhány, ezüstpapírba csomagolt zsiros golyócskát.

Gondosan megtömte a pipát, gyufa sercent, majd meggyújtva odanyújtotta Ève-nek. A nő nagy szippantásokkal szívta be a füstöt. Édeskés illat terjedt szét a helyiségben. Ève összegömbölyödve feküdt a földön, s a pipával a szájában Richard-ra meredt. Tekintete hamarosan üvegessé vált... Richard közben már megtömött egy újabb pipát.

Egy órával később a férfi elhagyta a helyiséget, s a három tolózárrel gondosan bezárta a lakosztályt. A szobájába érkezve levetkőzött, és hosszasan vizsgálgatta a tükörben őszülő hajjal keretezett arcát. Rámosolygott fehéredő hajjára, mély ráncokkal barázdált arcú tükörképére. Mindkét kezét kinyújtotta maga elé, aztán behunyta a szemét, és olyan mozdulatot tett, mintha kettétépne egy képzeletbeli tárgyat. Miután lefeküdt, még hosszú órákon át forgolódott az ágyában, míg végre hajnalban sikerült elaludnia.

II.

LINE, A HÁZVEZETŐNŐ DÉLELŐTTRE KIMENŐT KAPOTT, EZÉRT ezen a vasárnapon Roger készítette el a reggelit. Többször is kopognia kellett Lafargue szobájának ajtaján, mielőtt választ kapott volna.

Richard jó étvággal evett, élvezettel harapott bele a friss croissant-okba. Jókedvűen ébredt, még tréfálkozott is Roger-val. Felvett egy farmert meg egy könnyű inget, belebújt a mokaszinjába, és kiment, hogy sétáljon egyet a kertben.

A hatyúk fel-alá úszkáltak a tó vizén, s amikor Richard felbukkant az orgonabokroknál, közelebb húzódtak a part-hoz. A férfi odadobott nekik néhány kenyérdarabot, majd leguggolt, és kézből etette őket.

Aztán a kertben sétálgatott; az ágyásokat megtöltő virágok élénk színű foltokként virítottak a frissen nyírt fű zöldellő négyszögeiben. Lafargue elindult a kert végében lévő, mintegy húsz méter hosszú úszómedence felé. A birtokot körülölelő fal elrejtette szeme elől az utcát, de még a szomszédos villákat is.

Meggyújtott egy cigarettát, mélyen leszívta a füstöt, majd felnevetett, és elindult vissza a házhoz. A tálalóban Roger egy tálcára készítette Ève reggelijét. A nappaliba belépő Richard megnyomta az intercom gombját, és teli tüdőből beleüvöltött a mikrofonba: REGGELI! FELKELNI!

Aztán felment az emeletre.

Kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. Ève még aludt a nagy baldachinos ágyban. Az arca alig látszott ki a takaró alól, dús és göndör barna haja sötét foltként terült szét a mályvaszínű szaténhuzaton.

Lafargue leült az ágy szélére, a tálcát odatette Ève mellé. A nő belekortyolt a narancslébe, és mogorván elropogtattott egy mézes kétszersültet.

– Huszonhetedike van... – mondta Richard. – Ma van a hónap utolsó vasárnapja. Talán elfelejtette?

Ève anélkül, hogy Richard-ra nézett volna, finoman megrázta a fejét. A tekintete üres volt.

– Jól van – folytatta a férfi –, háromnegyed óra múlva indulunk.

Lafargue távozott. A szalonba érve odalépett az intercomhoz, és beleordított:

– Háromnegyed órát mondtam. Értetted?

A hangszórók által felerősített üvöltést meghallva Ève kővé dermedt.

*

A Mercedes három órán át az autópályán robogott, majd letért egy kanyargós másodrendű útra. A normandiai táj bágyadtan terült el a nyári napsütésben. Richard jeges szódát töltött egy pohárba, és frissítővel kínálta a félig lehunytt szemmel bóbiskoló Ève-et. A nő eltolta magától a poharat, Richard pedig becsukta a kis hűtőszekrény ajtaját.

Roger gyorsan, de magabiztosan vezetett. Egy kis falu határában álló kastély bejárata előtt állt meg a Mercedeszel. A birtokot sűrű erdő ölelte körül, a kastély rácsos kerí-

téssel védett melléképületei a falu első házainak szomszéd-ságában magasodtak. A kastélyudvaron kis csoportokban emberek sétáltak, a napsütést élvezve. Fehér köpenyes nők járkáltak közöttük, kezükben színes műanyag poharakkal teli tálcák.

Richard és Ève felment a bejáráthoz vezető lépcsőso-ron, majd odaléptek a recepciós fülke üveglakához, amely mögött egy megtermett hölgy trónolt. Rámosoly-gott Lafargue-ra, kezet nyújtott Ève-nek, aztán magához intett egy ápolót. A férfit követve Ève és Richard beszállt a liftbe, amely aztán a harmadik emeleten állt meg. A lift-ből kilépve egy hosszú folyosó tárult a szemük elé, két ol-dalán megerősített ajtókkal, amelyeknek kémlelőnyílásait átlátszó műanyag lap fedte. Az ápoló egyetlen szó nélkül kinyitotta a bal oldalon a lifttől számított hetedik ajtót, majd félrehúzódott, hogy a pár beléphessen.

*

Egy nagyon fiatal nő ült az ágyon, aki azonban ráncai és görnyedt tartása miatt jóval idősebbnek látszott a koránál. Még gyermeki arcát az idő előtti öregség mély barázdái ár-kolták. Sűrű haja borzasan meredezett. Szeme kidülledt, tekintete ide-oda ugrált. Bőrét elvarasodott sebek borítot-ták. Alsó ajka görcsösen remegett, felsőtestét előre-hátra hintáztatta, szabályos ritmusban, mint egy metronóm. Csak egy zseb nélküli kék vászoninget viselt. Csupasz láb-feje szinte elveszett a pomponos papucsban.

Úgy tűnt, észre sem vette a szobájába belépő látogató-kat. Richard odaült mellé, és az állát megfogva maga felé

fordította a lány arcát. A fiatal nő nem ellenkezett, de sem-miféle érzelmet nem lehetett kiolvasni sem az arckifejezé-séből, sem a mozdulataiból.

Richard átölelte a lányt, és magához szorította. A hin-tázás abbamaradt. Az ágy mellett álló Ève a tájat nézte a törhetetlen üvegű ablakon át.

– Viviane – mormolta Richard –, Viviane, kedvesem...

Hirtelen megragadta Ève karját. Kényszerítette, hogy Viviane felé forduljon, aki réveteg tekintettel megint him-bálózni kezdett.

– Add oda neki – súgta Richard.

Ève kinyitotta a táskáját, elővett belőle egy doboz bon-bont. Előrehajolt, és odanyújtotta a csokoládét Viviane-nak.

A lány ügyetlenül megragadta a dobozt, letépte a fede-lét, és mohón falni kezdte a bonbonokat, egyiket a másik után tüntetve el. Richard bambán figyelte.

– Jól van, elég ebből... – sóhajtott fel Ève, s finoman ki-terelte Richard-t a szobából.

Az ápoló a folyosón várakozott, s miközben Ève és Richard elindult a lift felé, bezárta az ajtót.

Visszamentek a recepcióhoz, néhány szót váltottak a hölgygel, aki fogadta őket, aztán Ève odaintett a Merce-des oldalának támaszkodó, sportújságot olvasó sofőrnek. Richard és Ève elhelyezkedett a kocsis hátsó ülésén, és az autó hamarosan rákanyarodott az autópályához vezető fő-útra, hogy visszavigye őket a párizsi medencébe, s végül a vésinet-i villába.

*

Richard bezárta Ève-et az első emeleti lakosztályba, és a nap hátralevő részére elbocsátotta a személyzetet. A napaliban ülve evett egy keveset a hideg ételekből, melyeket távozása előtt Line felszolgált neki. Tizenhét órakor beült a Mercedes volánja mögé, és elindult Párizs felé.

A Concorde tér közelében leparkolt, és bement egy bérházba a Godot-de-Mauroy utcában. Kulcsosmójával a kezében gyors léptekkel felszaladt a harmadik emeletre. Ott kinyitotta egy tágas garzonlakás ajtaját. A helyiség közepét mályvaszínű szaténpaplannal letakart nagy, kerek ágy foglalta el, a falakat néhány erotikus metszet díszítette.

Az éjjeliszekrényen egy üzenetrögzítő telefon állt. Richard elindította a kazettát, és meghallgatta az üzeneteket. Három hívás érkezett az elmúlt két nap folyamán. Rekedtes, ziháló hangok: három férfi hagyott üzenetet Ève-nek. Richard feljegyezte az általuk kért találkozási időpontját. Elhagyta a lakást, gyorsan lement az utcára, és beült a kocsiba. Vésinet-be visszaérve odalépett az intercomhoz, és édeskés hangon beleszólt:

– Ève, hallasz? Három! Ma este!

Aztán felment az emeletre.

A budoárjában üldögélő nő épp egy akvarellen dolgozott. A derűs hangulatú tájkép egy fényben úszó tisztást ábrázolt, a vászon közepét pedig Viviane fekete rajzszenel felvázolt arcképe foglalta el. Richard nevetésben tört ki, a fésülködőasztalról felkapott egy kis üveg vörös körmolakkot, és ráloccsantotta a festményre.

– Hát maga soha nem fog megváltozni? – mormogta.

Ève felállt, és módszeresen elpakolta az ecseteket, a festékeket és végül a festőállványt. Richard magához húzta a nőt, az arca szinte Ève arcához ért, és odasúgta neki:

– Teljes szívemből köszönöm, hogy ilyen engedelmesen teljesíti a vágyaimat...

Ève arca összerándult, torkából hosszú, panaszos nyögés tört elő. Tekintetében haragos fény villant.

– Engedj el, te mocskos strici!

– Ah! Pompás! Igen! Biztosíthatom, hogy igazán elbűvölő, amikor így lázadozik...

A nő kibontakozott Richard öleléséből. Megigazgatta a haját, és lesimította a ruháját.

– Rendben – mondta. – Tehát ma este? Valóban ezt akarja? Mikor indulunk?

– Mikor? Azonnal!

Egyetlen szót sem váltottak útközben. Lafargue csak akkor szólalt meg, amikor beléptek a Godot-de-Mauroy utcai garzonlakásba.

– Kezden készülődni, a vendégei hamarosan itt lesznek – utasította a nőt.

Ève kinyitotta egy beépített szekrény ajtaját, és levetkőzött. A ruháit berakta a szekrénybe, majd beöltözött: neccharisnyás lábára combközépig érő fekete csizmát húzott, és felvett egy rövid bőrszoknyát. Aztán fehér arcpúderrel és vörös ajakrúzzsal kisminkelte magát, majd leült az ágyra.

Richard elhagyta a helyiséget, és bement a szomszédos garzonba. A két lakás közti válaszfalba mélyesztett, az Ève felőli oldalon tükörnek álcázott ablakon át titokban figyelhetette, mi történik a másik szobában.